

Миритељ Мр Вујадин Масникоса, поступајући у колективном радном спору између НЕЗАВИСНОГ СИНДИКАТА ПРОСВЕТНИХ РАДНИКА ВОЈВОДИНЕ кога заступа председник проф. Здравко М. Хаџи Ковач и ОПШТИНСКЕ ОРГАНИЗАЦИЈЕ СИНДИКАТА ЗАПОСЛЕНИХ У ОБРАЗОВАЊУ СССС коју заступа проф. Зорица Карановић, са једне стране и Градског већа Града Суботице кога заступа Фрањо Хорват, дипл. еџц, поводом накнаде трошкова превоза запослених у области образовања и васпитања на територији Града Суботице и измене Споразума о накнади трошкова превоза запослених у области образовања и васпитања на територији Града Суботице од 17.07.2009. године, на основу чл. 25. став 3. Закона о мирном решавању радних спорова („Службени гласник РС“, бр. 125/2004 и 104/2009), дана 23.02.2011. године, доноси:

ПРЕПОРУКУ

ПРЕПОРУЧУЈЕ се странама у спору да међусобна спорна питања реше на следећи начин, и то:

- 1) да закључе анекс Споразума о накнади трошкова превоза запослених у области образовања и васпитања на територији Града Суботице од 17.07.2009. године и то тако што ће бити брисана одредба чл. 4. став 2. истог.
- 2) да се преговори између страна у спору наставе и интензивирају, ради даљег и потпунијег сагледавања могућности регулисања спорног питања уговором о раду са сваким запосленим, у зависности од конкретних трошкова које запослени има за долазак и одлазак са рада.

Образложење

Независни синдикат просветних радника Војводине поднео је предлог за покретање поступка мирног решавања колективног радног спора против друге стране, Градског већа Града Суботице, ради накнаде трошкова превоза запослених у области образовања и васпитања на територији Града Суботице.

Решењем директора Републичке агенције за мирно решавање радних спорова под бројем 116-02-115/2010-02, одређен је арбитар Мр Вујадин Масникоса.

Током поступка на првој јавној расправи од 19.01.2011. године одржаној у згради Старе градске куће у Суботици приступили су представници НСПРВ и Градског већа Града Суботице али и представници Градског већа Савеза самосталних синдиката Србије Града Суботице, с обзиром да су они потписници Споразума о накнади трошкова превоза запослених у области образовања и васпитања на територији Града Суботице од 17.07.2009. године, те су се тиме прихватили учешћа у решавању овог колективног радног спора на страни НСПРВ.

Истовремено је изабран састав одбора за мирење од представника учесника спора.

Током прве расправе и наредне одржане 18.02.2011. године, стране у спору су се спориле око висине накнаде за превоз уколико се иста запосленом исплаћује у готовини, а не набавком

превозне карте, а које право је предвиђено одредбом члана 4. став 2. Споразума о накнади трошкова превоза запослених у области образовања и васпитања на територији Града Суботице од 17.07.2009. године.

Међутим, стране у спору, ни након прве расправе и наредне, одржане 18.02.2011. године нису пронашле обострано прихватљиво решење за превазилажење насталог спора, те је миритељ закључио расправу и оставио да Одбор за мирење у законском року од пет дана донесе препоруку.

С обзиром да Одбор за мирење није у законском року донео препоруку то је миритељ у складу са чланом 25. став 3. Закона о мирном решавању радних спорова („Сл. гласник РС“ бр. 125/2004) донео препоруку као у диспозитиву.

Наиме, Закон о раду („Сл. гласник Републике Србије“ бр. 24/05) предвиђа у члану 118. став 1. тач. 1. да запослени има право на накнаду трошкова у складу са општим актом и уговором о раду...

То фактички значи да послодавац и запослени општим актом и уговором о раду предвиђају начин исплате накнаде трошкова превоза, односно конкретизују одредбе Закона.

Стога је предвиђени Споразум о накнади трошкова превоза запослених у области образовања и васпитања на територији Града Суботице од 17.07.2009. године, по својој суштини и сврси односно циљу због ког је донет, у складу са Законом о раду јер, се њиме предвиђају модалитети остваривања права на накнаду трошкова превоза и прописују ближи услови за остваривање тог права.

Међутим, наведени Споразум, с друге стране, садржи и одредбе којима су регулисана и друга питања која не би требало уопште да буду предмет, односно део споразума јер, су регулисана одредбом члана 118. став 1. тач. 1. Закона о раду а требало би да буду ближе регулисана уговором о раду у зависности од конкретног случаја.

То стога, што се предметним Споразумом, који је по својој природи акт општег карактера, не могу предвидети све животне ситуације, тј. у конкретном случају питање превоза појединог запосленог, то је неопходно да се исто регулише уговором о раду са сваким запосленим, у зависности од конкретних трошкова које запослени има за долазак и одлазак са рада.

Запосленом припада накнада трошкова за долазак и одлазак са рада у висини цене карте у јавном саобраћају уколико запослени у конкретном случају користи превозна средства за свој долазак и одлазак са рада. Међутим, уколико се запосленима обезбеђује карта у јавном саобраћају, тада се има сматрати да је тиме реализовано право запосленог из члана 118. став 1. тачка 1. Закона о раду, те предметни споразум не би требао да садржи одредбу из члана 4. став 2. истог, јер то питање треба да се регулише уговором о раду са сваким запосленим.

Из наведених разлога, донета је препорука као у диспозитиву.

Доставити: странама у спору и
архиви

Миритељ
Мр Вујадин Масникоса